

Izsák című képein is az épületek az emberi alakoknál kisebbek, eltűnőben, a meszszeiségben látszanak. Az emberi figurák határozott karakterek, a legtöbb igazi alföldi figura. Kompozíciói sokfigurásak, sok a női alak, s a mondanivaló kifejezése, dramatizálása döntően az arc feladata. A mosoly kevés arcon jelenik meg, inkább szomorúság, komolyság van a nagyra növelt szemekben.

Az emberi alakok jól megszerkesztett kompozícióba illeszkednek bele, hordozzák a dráma lényegét. Sok kompozícióban szervesen beépített kísérőszöveg van, részlet a balladából vagy a népdalból. Itt az ember az egyiptomi monumentális faldíszítésekre és a középkori freskókra gondol, melyeket szintén szöveg kísért. A méretre nagyobb műveken a szöveg körbezárja a figurákat, másutt viszont beépül a figurák közé. A művész — vallomása szerint — díszítő jellegűnek szánta, s azért tette rá, mert tetszett a ballada szövege, amely alkotás közben újra és újra felhangzott benne, mégis azért, hogy idekerültek, funkciót is hordoznak, a mű és a mondanivaló teljesebbé tételét. Tehát a mű és a felirat kompozíciós egységet képez.

A művész egyéniségéből ered a monumentális látásmód. Balog Tünde a rusztikusabb anyagokat kedveli, a művészettörténeti korszakokból is a román kor művészete áll legközelebb hozzá, s ezen túlmenően általában a középkor. Művei legnagyobb része nagyméretű, tömbös, folthatásra épülő, legjobban szeretne mindig előre megadott térben faltól falig terjedő batikképeket alkotni. A batikképek mindig